

Rom 11, 30-31

30 og 31: For på samme måte som dere en gang var ulydige mot Gud, men nå likevel har fått miskunn ved deres (Israels) ulydighet, slik har også disse andre nå vært ulydige, for at også de skal få nåde ved den nåde som er vist dere.

Her minner nå Paulus de hedningekristne først om hvordan de kom til troen. At de på tross av all sin tidligere vantro og ugudelighet likevel nå er blitt benådede kristne. Så lar han dem forstå at da bør heller ikke de, på grunn av at jødene nå lever i vantro, se det som noe umulig eller utrolig at de også en gang skal bli omvendt. - For på samme måte som dere en gang var ulydige mot Gud (sv: Ikke trodde på Gud) ... Her kunne så noen spørre hvordan en kan si at hedningene "var ulydige mot/ikke trodde på Gud", når en skulle tro det forutsatte at de hadde en viss kunnskap om Gud. Dette kan forståes slik at her tales det om den mest fjerne fortid, da Gud talte til dem gjennom Noa og flere av patriarkene. Men dernest er det jo samme tilstanden hele den øvrige tiden før hedningene ble kalt gjennom evangeliet; at de ikke trodde, de var ulydige mot Gud. I de to første kapitlene har Paulus vist at hedningene, ved å se på hele Guds skaperverk, og gjennom sin egen samvittighet, har så mye kunnskap om Gud og hans vilje, at de "er uten unnskyldning" (kap. 1: 20).

Så kan også noen stusse på uttrykket: at de nå har fått miskunn "ved deres (jødernes) ulydighet". Men dette er det samme som vi så i v. 11, da uttrykt slik: "ved deres (jødernes) overtredelse er frelsen kommet til hedningene". Og dette forklarte vi nærmere under det verset. Herren skulle alltid ha en menighet på jorden. Hvis den gamle falt fra, så skulle det føre til at en ny ble opprettet. "Siden dere forkastet Guds ord", sa Paulus til de gjenstridige jødene, "og ikke anser dere selv verdige til det evige liv, se, da vender vi oss til hedningene. For slik har Herren befalt oss" (Apg 13: 47). Her ser vi at også v. 31 taler om hvordan, på den andre side, jødene skulle få miskunn gjennom den miskunnhet hedningene fikk motta. Og det er jo det samme som det vi tidligere har sett antydning i v. 11, og i kap. 10: 19: hvordan det frafalne Israel skal "vekkes til nidkjærhet", til å søke frelse, når de ser hedningene i tro mottar denne frelsen.

Miskunn. Her gjentar og gjentar apostelen ordene "miskunn" og "nåde": "dere ... har fått miskunn", "de skal få nåde". I denne benådningen av såvel jødene som av hedningene, skal alle, både mennesker og engler, til sist bare se Guds store miskunn. Hver eneste én ser vel helt klart at det var utelukkende av nåde og miskunn hedningene ble kalt til Kristi rike. Men når det gjaldt jødene, skulle nok nettopp deres fall tjene til at deres benådning skulle bli et vitnesbyrd om en like stor og ufortjent miskunn og nåde. Hvis jødene som folk hadde tatt imot Kristus og frelsen i ham, så hadde ikke Guds miskunn blitt så underbar og synlig. Da hadde både de selv og verden for øvrig bare sett på det på samme måten som jødene ser det i dag: at på grunn av sitt opphav og sin religion er de selvskrevne arvinger til Messias' rike og hele frelsen. Men når de har falt så dypt at de korsfestet herlighetens Herre. Og i mange hundre år har de fortsatt i vantro, og forkastet ham. Da vil deres omvendelse og

benådning vitne om like stor og underbar miskunn som den hedningene fikk oppleve, disse som "ikke en gang jaget etter rettferdighet", men levde i all mulig hedenskap og synd. Den nåde som er vist dere, sier apostelen. Den samme nåden som frelste hedningene - uten den aller minste innblanding av noen fortjeneste - skal også frelse jødene. Derfor tilføyer nå Paulus: